

[Arbejdsministeren.]

Det var direktoratets vurdering, at kassen ikke havde vist fornøden evne til at varetage administrationen, og at man måtte nære tvivl om mulighederne for et normalt samarbejde og et forsvarligt tilsyn.

Direktoratet fremhævede forskellige forhold vedrørende kassens administration, og ministeriet måtte dele direktoratets alvorlige bedømmelse af disse forhold. Ministeriet fandt det ikke mindst uacceptabelt, at kassen ikke kunne give en identifikation af medlemmerne, og at den hidtil ikke havde taget skridt til at indhente de nødvendige oplysninger herom.

Afgørelsen om fratagelse af anerkendelsen hvilede således på de kendte forhold omkring kassen og på direktoratets vurdering af mulighederne for en forsvarlig administration, en vurdering, som ministeriet ikke har haft grundlag for at tilsidesætte.

Afgørelsen om at *anmode politiet om bistand* hvilede på direktoratets vurdering af, at en tilbundsående undersøgelse af det passerende gennem de seneste år vanskeligt kan gennemføres af de ordinære tilsynsmyndigheder alene. Der er således tale om en bistand til at undersøge den tidligere administration, ikke om en mistanke om konkrete kriminelle forhold rettet mod konkrete personer.

Med hensyn til politiundersøgelsens forløb har direktoratet bl. a. oplyst, at politiet har været i kontakt med såvel kassens tidligere som det nuværende revisionsfirma og med kassens tidligere bogholder, Frank Pedersen.

Sagen om valutaoverførsler, som henhører under Nationalbanken, undersøges efter det for arbejdsministeriet oplyste fortsat med henblik på spørgsmålet, om der skal rejses tiltale, og i bekræftende fald i hvilket omfang.

Siden fratagelsen af statsanerkendelsen har arbejdsløsheds-kassens ledelse fremsat udtalelser om, at hvis myndighederne har den opfattelse, at ansvarlige for den uorden, der var i kassen, skal træde tilbage, før et samarbejde kan etableres, er det naturligvis noget, man i kassen vil tage op til velvillig overvejelse. Ministeriet har som led i overvejelserne anmodet kassen om en konkreti-

sering af denne udtalelse, men har endnu ikke modtaget svar.

Ministeriet har ikke gennem direktoratets fortsatte arbejde med klarlæggelse af forholdene i kassen eller fra kassens ledelse modtaget oplysninger, som ændrer det beslutningsgrundlag, som lå bag afgørelsen af 3. oktober. Det skal ikke mindst fremhæves, at der fortsat foreligger modstridende oplysninger om kassens medlemstal. Det har således endnu ikke været muligt at foretage den identifikation af medlemskredsen, som er nødvendig for at bedømme medlemmernes medlemsret, ret til dagpenge (karens-tid, 26 ugers reglen m. v.) og for at bedømme, om medlemsbidraget til staten er beregnet korrekt.

En ændret indstilling i ministeriet vedrørende spørgsmålet om statsanerkendelse måtte hvile på oplysninger, der kan give grundlag for en ændret vurdering af mulighederne for en forsvarlig administration af kassen, herunder et acceptabelt samarbejde mellem kassen og arbejdsdirektoratet.

Resultatet af den politimæssige undersøgelse vil derimod efter ministeriets opfattelse alene få betydning for bedømmelsen af den tidligere administration og evt. konsekvenser af uforsvarlig administration.

Arbejdsministeriet mener således, at det forhold, at der er indledt politiundersøgelser, som ikke er afsluttede, ikke i sig selv kan forhindre, at kassen får sin statsanerkendelse tilbage. En afgørelse om fortsat anerkendelse måtte alene hvile på en ændret vurdering af mulighederne for en fremtidig forsvarlig administration af arbejdsløsheds-kassen.

Man gik herefter til dagsordenens punkt 10, der var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Beskatning af lønindkomst erhvervet i udlandet).

(Lovforslag nr. 97. Fremsat 26/11 75. Første behandling 5/12 75. Betænkning 12/12 75).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Glistrup (FP):

Når man skal have et indkomstskattesystem, og det skal vi jo nok trækkes med nogen tid endnu herhjemme, så siger det sig selv, at man bedst knytter indkomstskatten til de personer, som man umiddelbart kan tage i krebssen, nemlig dem, der bor på éns eget landområde. På den anden side er det ganske givet, at under nutidens forhold flytter folk mellem det danske område og fremmede områder, og vi kan ikke bare, fordi der er én, der rejser over grænsen og er her i et par dage eller et par uger, sætte hele det store indkomstskatteapparat i sving og sige, at den pågældende skal ind under dansk beskatning eller glide ud af dansk beskatning, hvis han forlader landet.

Der må derfor være en vis tidsfrist af rent praktiske grunde for folk, der enten kommer til eller rejser fra landet, men når man ser det her globalt, turde det være givet, at tidsfristen må være den samme ved tilrejse, som den er ved frarejse, og ved tilrejse til Danmark har kildeskatteloven her for ca. 6 år siden fået fastslået, at 6 måneder skal være den afgørende tid, når man kommer til Danmark.

Når man derfor, som man vil med det foreliggende lovforslag, vil reformere reglerne, er det naturligt, at man også ved frarejse regner med præcis den samme frist, nemlig 6 måneder, ellers bliver der ikke stemning til stede i det store globale bogholderi over, hvilke lande der har beskatningsretten. Ministeren er, bevares, gået et langt stykke i den retning ved tilsyneladende at fastsætte en 12 måneders frist i § 1, nr. 2, men når vi endelig skal reformere, må det rigtige være, at vi får balance til stede mellem tilflytning og fraflytning, og at man med andre ord stemmer for ændringsforslag nr. 1 om, at 1 års fristen ændres til en 6 måneders frist.

Det andet ændringsforslag, vi har til behandling her, vedrører § 33 A, stk. 3. Her har vi i skatte- og afgiftsudvalget fået et svar, som går ud på, at når der står et „ikke“ i § 33 A, stk. 3, så betyder det ikke ikke, og så må det logiske faktisk være, at

man ophæver det. Den bestemmelse vil, som den er formuleret, reelt i mangfoldige praktiske tilfælde sige det samme som, at det, der betegnes som 1 år i stk. 1, i virkeligheden er 18 måneder, nemlig i de tilfælde, hvor vi har en standarddobbeltskatningskonvention med det pågældende land. Dér er der ikke nogen rimelighed i at man via et svar til folketingets skatte- og afgiftsudvalg, som, bevares, ikke er noget hemmeligt dokument, men som dog ikke er til rådighed for ligningsmyndigheden i Brønderslev eller revisoren i Bogense, eller hvem der nu bliver stillet over for det, siger, at meningen er den stik modsatte af det, ministeren har skrevet i den pågældende paragraf. Derfor vil jeg opfordre til, at man får klargjort dette spørgsmål. Vi kan ikke være tjent med at præstere et sådant sjuskeri, før vi skal hjem på juleferie, at vi belaster dem, der skal anvende disse regler ude over landet, ved at der tilsyneladende står lige præcis det stik modsatte af det, ministeren har ment.

Den enkleste måde at klare problemet på er at vedtage fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2. Hvis man ikke kan lide at stemme for et fremskridtspartiændringsforslag, men gerne vil udtrykke ministerens tanke på en anden måde, så opfordrer jeg ministeren selv til at formulere det, således at § 33 A, stk. 3, kommer i overensstemmelse med det, som ministeren har meddelt udvalget. Der vil ikke være et eneste menneske, er jeg sikker på, der vil kunne læse reglen på den måde, ministeren har ment den, når man ikke omformer lovtæksten i forhold til det, der er tale om i øjeblikket. Den hensigtsmæssige måde at gøre det på er som nævnt bare at stemme for ændringsforslag nr. 2.

Jens Foged (V):

Ved lovforslagets første behandling gav vi udtryk for, at vi kunne tiltræde lovforslaget. Vi finder det rimeligt, at man på den måde får skatteregler, der er sammenlignelige med vore nabostaters, for at vi kan få det mest mulige arbejde hjem til danske virksomheder.

Fra venstres side ønsker vi ikke at stemme for ændringsforslagene stillet af et mindretal, fremskridtspartiet. Selv om vi måske kunne have sympati for, at det ikke var et helt år, men 6 måneder, der var inde i bille-

[Jens Foged.]

det, så finder vi, at de gældende regler om 25 pct. fradrag kan anvendes, når det er kortere end 1 år.

Vi kan derfor ikke stemme for de af hr. Glistrup stillede ændringsforslag.

Kampmann (S):

Når jeg tænker tilbage på hr. Glistrups jubelagtige tilslutning til dette lovforslag, så efterlod det hos mange af os naturligvis nogen betænkelighed.

Når jeg derefter tænker på, at en sådan jubelagtig tilslutning formentlig burde have forbudt i sig selv, at der kunne stilles ændringsforslag for at gøre det om muligt endnu mere attraktivt, så fyldes jeg med nogen bekymring.

Vi mener, at der i høj grad er strakt en hånd ud til løsning af de særlige problemer, som foreligger omkring danskeres ophold i udlandet i forbindelse med erhverv og i forbindelse med produktions-, eksport- og beskæftigelsesmæssige interesser, og derfor kan vi naturligvis ikke støtte de ændringsforslag, som ligger fra hr. Glistrup, og ej heller de synspunkter, der ligger fra SF og kommunisterne.

Stetter (KF):

Den konservative gruppe kunne godt ønske enkelte ændringer i dette lovforslag. Vi har imidlertid fundet det vigtigt, at forslaget blev gennemført inden jul, således at vi fik nogle klare regler allerede fra den 1. januar, og derfor har vi afstået fra at stille ændringsforslag til dette lovforslag.

Jeg kan måske godt komme med et almindeligt hjertesuk i forbindelse med den opkobning, som har fundet sted af skatteforslag her på det sidste. Det ville have været rarere, om vi havde arbejdet på den måde, at vi havde fået dem, efterhånden som vi havde arbejdet dem færdig i udvalget.

Med hensyn til de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag kan jeg sige, at vi vil stemme imod både nr. 1 og nr. 2. Det første, fordi vi har bøjet os for det argument, som ministeren har fremført i det skriftlige materiale, nemlig at det af kontrol- og administrative grunde er nødvendigt, at vi fastholder denne tidsfrist på 12 måneder. Der vil da også nemt kunne opstå misbrug,

hvis vi havde en kortere frist. Det er jeg sikker på er rigtigt.

Med hensyn til ændringsforslaget under nr. 2 finder vi det urimeligt, at lønmodtagere, som sendes ud til udlandet, på noget tidspunkt skulle løbe ind i en periode, hvor de bliver helt skattefrie.

Vi vil derfor stemme imod de to ændringsforslag.

Ømann (SF):

Jeg synes ikke, der hersker fuld klarhed over rækkevidden af dette lovforslag. Det er jo meget lidt tid, vi har haft til behandling af det, og det er en meget kursorisk drøftelse, vi har haft af det i udvalget.

Jeg vil gerne bede skatte- og afgiftsministeren svare på, om dette lovforslag ændrer en tøddel i de regler, der gælder for dobbeltbeskatning, og i de overenskomster, vi har indgået.

Jeg synes nok, at det er et meget dristigt skridt pludselig at erklære udlandsindkomster for indkomstskattefrie, efter at vi igennem årene har prøvet at finde ud af, hvordan disse udlandsindkomster skulle beskattes. Det har vi gjort meget ud af, så det er ikke noget lille skridt.

Nu hører vi jo også her hr. Glistrups begejstring, og det burde nok mane regeringen til lidt forsigtighed på dette område.

Jeg synes, at vi her har indført en ikke helt motiveret forskelsbehandling af skatteydere. I virkeligheden drejer det sig jo her, som man også kan se af bemærkningerne, om et tilskud til arbejdsgivernes lønudgift, idet det er anført, at arbejdsgiverne meget ofte måtte forhøje deres lønninger, for at nettoudbyttet for de beskæftigede kunne komme op på højde med deres ubeskattede udenlandske kollegers.

Vi kan ikke stemme for de ændringsforslag, der er stillet, og vi kan heller ikke stemme for lovforslaget i dets helhed ved tredje behandling.

Arne Bjerregaard (Kr.F):

Må jeg først sige, at lovforslaget er en imødekommelse af vore synspunkter, og vi kan kun takke skatteministeren for, at han har villet imødekomme vore synspunkter. Vi har tidligere stillet spørgsmål til ministe-

[Arne Bjerregaard.]

ren angående beskatning af udlandsdanskere, bl. a. missionærer i udlandet.

Må jeg sige med hensyn til de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag, at vi kan ikke stemme for de 6 måneder, men jeg skal ikke afvise, at hr. Glistrup har rørt ved et problem, som kan vise, at der ikke helt er overensstemmelse mellem vores intentioner og det, som er nedfældet i lovforslaget. Derfor mener jeg ikke, at vi skal afvise, fordi det er hr. Glistrup, der fremkommer med dette, at få formuleret lovforslaget sådan, at det er i overensstemmelse med de intentioner, som vi alle vil lægge i lovforslaget.

Derfor kan der måske være grund til fornyet udvalgsbehandling, hvor man kan kigge på det og måske ændre det, så det bliver i overensstemmelse med vores intentioner.

Men selv om vi ikke får udvalgsbehandling, skal jeg på grund af denne imødekomelse fra skatteministeren over for vores tidligere fremsatte ideer på dette område varmt anbefale lovforslaget til endelig vedtagelse og håbe, at det kan få en let gang, så vi kan få vedtaget det nu inden jul.

Kaj Hansen (DKP):

Konsekvenserne af dette lovforslag er vanskelige at overskue, og det er også nok derfor, man her på det sidste finder, at der stadig er nogle ting, som er uopklarede.

Det, der også gør kommunisterne betænkelige ved dette, er, at man her bevæger sig ind på et område, hvor man ikke rigtig ved, hvor man havner henne.

I lovforslagets § 1, 2. pkt., vedrørende § 33 A, stk. 3, siges det jo, at denne lov ikke gælder i det omfang, Danmark har en dobbeltbeskatningsaftale med et andet land. Og den udvej, vi gerne vil anvise, er, at man søger at få sådanne beskatningsaftaler med de lande, som det først og fremmest drejer sig om, i stedet for at skride til en lovgivning som den, der her er tale om.

Ifølge sagens natur er det en del af de lande, som ikke ligger så farlig langt væk fra Danmark. Nogle af disse lande har vi dobbeltbeskatningsaftaler med, og med nogle af de lande, hvor vi ikke har det, kan vi få det. Det er der andre lande som har fået, og derfor vil vi gerne anmode ministeren om i virkeligheden at gå videre og sørge for at få udbygget de dobbeltbeskatningsaftaler

med andre lande, som vi i dag ikke har det med.

Vi kan ikke stemme for de ændringsforslag, der er stillet, og vi vil undlade at stemme til selve lovforslaget.

Wilhelm (VS):

Jo mere der er kommet frem om dette lovforslag, jo klarere er det, hvem det er til fordel for, og at det er en slags erhvervsstøtte med de også kedelige aspekter, jeg nævnte ved første behandling, at der kan være indbygget en tilbøjelighed til at lægge endnu mere af arbejdsprocessen ud i de lande, hvor man ikke bliver beskattet, og det får os til ved tredje behandling at sige nej til lovforslaget som helhed.

Til fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2 om at lade loven gælde også for de lande, som vi i øvrigt har dobbeltbeskatningsaftale med, vil vi undlade at stemme. Det skyldes, at vi finder det helt umuligt dårligt belyst, hvad det egentlig indebærer, men noget af det, det i hvert fald indebærer, er, at det især er disse steder, vi har haft problemerne med de ikke kommercielle, men videnskabelige og kulturelle udvekslinger, der har givet dobbeltbeskatningsproblemer. Det er mig bekendt fortrinsvis disse steder, vi har dobbeltbeskatningsaftaler med, og dem vil man altså nu ikke, tilsvarende som ved de mere kommercielle foretagender, ingeniørfirmaerne osv., lade slippe for dansk skat af en udlandsindtægt ved over et års ophold.

Det er for så vidt en inkonsekvens, at man ikke gør det. Det rammer sandsynligvis skævt på de forskellige grupperinger, jeg har talt om, men det er ikke fremgået af noget materiale, hvordan det egentlig fungerer, hvad det er for grupper, der især udveksles med disse lande, vi har dobbeltbeskatningsaftalerne med. Vi vil af den grund undlade at stemme til fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2.

Jeg er sådan set enig med den foregående ordfører, hr. Kaj Hansen, i, at man skulle prøve at udvide området for aftaler, men jeg vil da godt tilføje, at man behøvede i virkeligheden ikke gensidige aftaler på disse områder. Hvis de er nødvendige, er det jo kun i det omfang, vi også ønsker at sikre en bestemt procedure for udenlandske statsborgeres midlertidige løndtægter i Danmark, men så længe det bare er vores egne

[Wilhelm.]

statsborgere, det drejer sig om, og deres midlertidige lønindtægter i udlandet, kunne det jo laves ganske ensidigt og i virkeligheden med nogle forholdsvis enkle regler, således at man beregnede skatten efter danske regler, som den skulle have været herhjemme, og fradrog det, der kunne dokumenteres betalt til det udenlandske skattevæsen. Jeg synes sådan set, at en sådan fremgangsmåde havde været rimeligere på hele feltet.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Efter fremskridtspartiets ændringsforslag skal lovforslagets 1 års frist ændres til en 6 måneders frist. Jeg kan ikke tilslutte mig denne ændring. Det er klart, at der ved udarbejdelsen af dette lovforslag har været grundige overvejelser omkring fastlæggelsen af den periode, der skulle vælges, herunder hensyn til, at ordningen skulle kunne administreres, og at det skulle kunne kontrolleres, at der ikke sker et misbrug af ordningen. En generel ordning som den, der foreslås her, skal gælde for alle, der arbejder i udlandet, også selv om det er et af vore nabolande, og ud fra disse hensyn har jeg ment, at fristen ikke kan gøres kortere end et år, en frist, der i øvrigt også er gældende i en række andre lande.

Fremskridtspartiet har endvidere foreslået, at reglen i § 33 A, stk. 3, udgår. Ifølge reglen skal lønindkomst i nogle tilfælde fortsat kunne beskattes i Danmark, selv om udlandsopholdet har strakt sig ud over 1 år. Det skal gælde, hvis der er en dobbeltbeskatningsaftale med det pågældende land, og hvis Danmark ifølge denne dobbeltbeskatningsaftale har beskatningsretten til den pågældende lønindkomst. Her må man gøre sig klart, at det kun er i få tilfælde, at Danmark har beskatningsretten til en lønindkomst ifølge dobbeltbeskatningsaftalerne. Som omtalt af fremskridtspartiet kan det f. eks. forekomme efter 183 dages reglen.

Når Danmark har fået tillagt beskatningsretten, må den anden stat i almindelighed ikke beskatte, og hvis vi i henhold til de nu foreslåede regler ikke skulle beskatte i Danmark, ville denne lønindkomst blive fuldstændig skattefri. Det finder jeg ikke rimeligt. Samtidig forstyrres det den balance,

der er lagt til grund ved indgåelsen af aftalerne, og derfor må jeg også afvise dette ændringsforslag.

Det er ikke korrekt, når det i bemærkningerne til fremskridtspartiets ændringsforslag anføres, at fristen lige så godt kunne have været sat til 1½ år. Fristen på 1 år fremgår af § 33 A, stk. 1, og den begynder at løbe straks fra den pågældendes udrejse. Hvis opholdet varer ud over 1 år, får skatteyderen fordel af den foreslåede skattefritagelse, selv om dobbeltbeskatningsaftalen med 183 dages reglen skulle komme ind i billedet.

Den særlige regel i § 33 A, stk. 3, medfører alene, at lønnen i de perioder, som inden for samme år er på 183 dage eller derunder, skal beskattes i Danmark. Til gengæld medfører dobbeltbeskatningsaftalen, at lønnen i denne periode ikke beskattes i udlandet.

Derudover skal jeg til hr. Ømann sige, at dette lovforslag ikke griber ind i de dobbeltbeskatningsaftaler, vi har med en lang række andre lande. Det kan også være et svar til hr. Kaj Hansen, idet jeg gerne vil sige, at det er ikke sådan, at fordi vi har en dobbeltbeskatningsaftale, så gælder disse bestemmelser ikke. Der er alene det forbehold, jeg her udførligt har omtalt, og som knytter sig til de specielle situationer, hvor Danmark ifølge dobbeltbeskatningsaftalen har beskatningsretten af den pågældende indkomst, men hovedreglen er, at denne lovbestemmelse også vil gælde i de mange, mange tilfælde, hvor vi har dobbeltbeskatningsaftaler, og jeg kan sige, at jeg er positivt indstillet over for, at vi udvider omfanget af dobbeltbeskatningsaftalerne. Jeg kan oplyse, at der forhandles dobbeltbeskatningsaftaler fortsat med en række lande.

Glistrup (FP):

Jeg takker ministeren, fordi han her fra folketingets talerstol gentog, hvad der er sagt i det skriftlige svar fra ministerens side til udvalget, for det hjælper ligesom dem, der nu skal tumle med denne bestemmelse ude i praksis; nu har man da en chance for at finde ud af, at der menes det modsatte af, hvad der står i den, ved at man nu også har dette fortolkningsbidrag med.

Men for nu at gøre det helt klart med denne famøse paragraf 33 A, stk. 3, så har vi altså et eksempel med et land, hvor vi

[Glistrup.]

har denne 183 dages bestemmelse i konventionen, og så rejser en mand ud i august 1976 og kommer hjem i september 1977. Så er det således, at for så vidt angår de sidste 4-5 måneder af 1976, har Danmark haft beskatningsretten, og derfor skal stk. 1 ikke gælde, for så vidt angår den periode, og det vil sige, at stk. 1 kun gælder fra og med, hvis man læser lovtæksten, 1. januar 1977. Den kommer kun til at gælde i de 8½ måned, indtil manden kommer hjem i september måned 1977, altså mindre end de 12 måneder, og manden kan slet ikke omfattes af reglen. Det er det, man kommer til, hvis man læser teksten i lovforslaget, og det kan ikke læses på nogen som helst anden måde.

Nu kommer ministeren og siger, at vi skal ikke tage det højtideligt, det, der står i § 33 A, stk. 3, vi skal regne også de 4½ måned med for 1976, men der står altså det modsatte i lovtæksten, men med dette eksempel har jeg fået klargjort for ministeren, at forholdet er det, at lovforslaget udtrykker noget andet end det, som ministeren vil fortolke det til.

Når ministeren er kommet i det dilemma, er det jo ganske givet, fordi han har villet løse et andet problem med § 33 A, stk. 3, nemlig hvem skal så beskattes, for så vidt angår den indtægt, der er tjent i de sidste 4½ måned af 1976? Da er det altså, ministeren siger, at det skal være således, at Danmark kan bevare beskatningsretten overensstemmende med konventionen, og han bruger på lige fod med hr. Stetter, der af samme grund ville stemme imod ændringsforslag nr. 2, betragtningen, at manden skal jo ikke være helt skattefri. Når Danmark har beskatningsretten, kan det fremmede land ikke beskattes, og så ville virkningen blive fuld skattefrihed. Det er et formalistisk argument, for det, der er kernen i disse sager, og i det hele taget det, der skaber problemerne i alle de besværlige udenlandsrelationer, vi har med vores indkomstskat, er det enkle forhold, at den danske beskatning er mange gange så høj som den udenlandske. Den danske marginalbeskatning vil normalt ligge på nogle og halvtreds procent, måske endda mere end 60 pct., hvor den udenlandske beskatning reelt ligger på 8 pct. eller 12 pct. eller noget lignende. Derfor er der ikke hold i det med at sige, at vi

ikke kan give manden fuld skattefrihed, for i og med at udlandet havde fået beskatningsretten, var man reelt også kommet ind i noget, der minder fuldstændig om total skattefrihed sammenlignet med, hvad vi er vænnet til her i Danmark. Derfor holder det argument ikke med hensyn til det andet spørgsmål, som ministeren har søgt at løse med § 33 A, stk. 3, det er altså med andre ord helt forkert, for så vidt angår hovedspørgsmålet med den bestemmelse, og det er reelt om ikke formelt forkert vedrørende bispørgsmålet. Derfor må jeg anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 2, eller at ministeren i det mindste kommer med en formulering, således at retslivet ved, hvad det er, ministeren og folketingets flertal har tænkt at gennemføre.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Jeg tror ikke, mange kan være i tvivl om, hvad bestemmelsen i § 33 A, stk. 1, betyder. Denne bestemmelse fortæller, hvorledes man får nedsat den samlede indkomstskat med et beløb, der forholdsmæssigt falder på den udenlandske lønindkomst, og dette sammenholdes med stk. 3, hvor der står, at stk. 1 gælder ikke i det omfang, dobbeltbeskatningsaftaler har givet Danmark beskatningsretten til den pågældende lønindkomst. Jeg tror ikke, der skal meget til for at se, at det er denne del af § 33 A, stk. 1, det drejer sig om, nemlig dette med lønindkomsten, og at det ikke har relation til det, som hr. Glistrup nævner, nemlig spørgsmålet om 1 års udlandsophold. Jeg mener, lovtæsten er tilstrækkelig tydelig til, at der ikke kan ske misforståelse af, hvad § 33 A, stk. 1, indeholder, og jeg kan altså ikke acceptere det ændringsforslag, som hr. Glistrup har stillet om at lade stk. 3 udgå.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 108 stemmer mod 23.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes med 106 stemmer mod 24; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Ønskes der fornyet udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til tredje behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Beskatning af kursgevinst og -tab på fremmed valuta).

(Lovforslag nr. 82. Fremsat 21/11 75. Første behandling 27/11 75. Betænkning 12/12 75).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Camre (S):

Der foreligger også til dette lovforslag en række ændringsforslag. Det væsentligste er det af ministeren og med tilslutning af flertallet stillede ændringsforslag om at medtage bankers og forsikringssekskabers gevinster og tab på det, man kunne kalde i behold værende valutamellemværender med udlandet, såvel tilgodehavender som gæld.

Desuden er der stillet nogle ændringsforslag af et par mindretal, dels af fremskridtspartiets medlemmer af udvalget, dels af det konservative folkepartis medlemmer. Begge disse ændringsforslag betyder reelt, at man giver lovens bestemmelser tilbagevirkende kraft, og det kan vi ikke godtage. Jeg skal anbefale at stemme for det af ministeren stillede ændringsforslag og imod mindretallenes.

Anders Andersen (V):

De 4 ændringsforslag, som foreligger, er af en sådan karakter, at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 1, 3 og 4, men stemme for det af ministeren stillede ændringsforslag nr. 2.

Den lovgivning, der nu gennemføres, er jo et længe næret ønske fra erhvervslivet, et ønske, som igennem årene er blevet forstærket ved den større og stadig stigende lånoptagning i udlandet, og det er derfor både vigtigt og rimeligt, at man nu gennemfører denne lovgivning, som giver mulighed for, at man kan fradrage tab og også derigennem blive beskattet af indtægt af ændringer på valutakurserne.

Det er klart, at en sådan lovgivning vil have både plusser og minusser alt efter, i hvilke valutaer man har optaget lån på det udenlandske område, men derfor må vi alligevel fra venstres side betragte det som værdifuldt, at man gennemfører dette lovforslag.

Jeg skal kun sige om ændringsforslag nr. 1, som er stillet af fremskridtspartiet, at det kan vi ikke tiltræde. Vi mener ikke, det er rimeligt at sætte en grænse ved de 10.000 kr. som foreslået; det kan give mange problemer også i forbindelse med administrationen af loven.

Det af de konservative stillede ændringsforslag, som betyder, at loven skulle have virkning også for hidtil gældende udenlandske lån, ville resultere i, at loven vil få tilbagevirkende kraft. Jeg er vidende om, at der også fra visse erhvervsorganisationer har været ønske om, at loven skulle have tilbagevirkende kraft. Vi mener ikke fra venstre, det vil være rimeligt. De lån, der hidtil har været optaget, har været optaget under gældende lovgivning, og det vil sige, at man i en sådan lånoptagning har taget hensyn til renteniveau og kursrisiko. Hvis man så kom og gennemførte en lov med tilbagevirkende kraft, ville de forudsætninger, der lå til grund, de overvejelser, man har haft med hensyn til lånoptagningen, pludselig skulle vurderes ud fra et andet synspunkt. Der vil være nogle, der så vil komme til at betale, og der vil måske være andre, der nok kunne få en gevinst af det, men det kan efter vores opfattelse ikke være saglig korrekt at gennemføre en lov, der har disse konsekvenser.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Glistrup (FP):

Rundt omkring i de danske småbysamfund er der i de sidste 5-6 år opstået mange